

ODMIĘCZ (2) *sb f*

odmięcz (1), **odmiękc** (1); odmięcz *GórnRozm*; odmiękc *LudWieś*.

o *prawdopodobnie jasne (tak w od-)*.

sg *N* odmięcz (2). ◊ [*A* odmięcz.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w.

Ocieplenie w zimie, połączone z topnieniem śniegu, odwilż; aër ex frigido et sicco humidus Cn (2) : Pokazuje nam iż then Grudzień będzie śniegiem dzierzał do pełni. A zaś do ostatniej czwerci odmiękc będzie LudWieś B3; [Wtora [wilgoć] ná odmięcz y ná plutę zawnie odwilgnie. Cresc 1571 35].

[W porównaniu: Weźmiz piałku [...] pokrop go wodką miłterną tak mokro/ aby sie pilić dał/ iako mąka wilgotna/ gdy ią w gársći śćifkaią/ albo iako śnieg ná odmięcz. SienHerb 603a.]

Przysłowie: po gwałtownym mrozie/ pośpolicie bywa odmięcz GórnRozm B3v.

MP